

[Henning Hasle.]

„Denne Regulering maatte tage Sigte paa at overføre forskellige Varer fra Frilisten til bunden Liste for at faa Haand i Hanke med Indførselen af alle de Varer, der beløbsmæssigt tæller noget, saaledes at det blev muligt at bremse op for Spekulation fra de Importørers Side, der ønskede at sikre sig Varer, inden Priserne var sprunget yderligere i Vejret. Saadanne Indkøb kunde maaske, isoleret set, være ønskelige og forstandige, men naar de kunde bevirke, at Nationalbankens Valutabeholdninger derigennem blev beslaglagt, saaledes at Banken ikke kunde honorere endnu vigtigere Betalingsforpligtelser, ansaa Banken det for absolut nødvendigt at bremse haardt op.“

Det er ikke saa meget selve Argumentationen, jeg vil vende mig imod, som dette, at Landets Handelsminister anser det for et passende Udtryk at bruge, at det gælder om at „bremse op for Spekulation fra de Importørers Side, der ønsker at sikre sig Varer, inden Priserne springer i Vejret“. Det er dette Udtryk, som jeg finder er saa himmelraabende og viser en saadan Indstilling over for den frie Handelsstand, at det ikke bør gaa upaataalt hen her i Tinget.

Siden jeg sidst havde Ordet, er der jo kommet til at foreligge en ny Situation med Hensyn til Benzinen. Jeg vil gerne sige, at i Benzinnævnet sidder Mænd, om hvis Dygtighed og redelige Vilje jeg ikke nærer den allerfjerneste Tvivl. Ulykken er blot, at man har stillet dem over for en overordentlig vanskelig Opgave, en Opgave, som i Praksis er umulig at løse helt tilfredsstillende. Det er derfor, de konservative Medlemmer af Det erhvervsøkonomiske Raad har givet Regeringen det gode og fornuftige Raad at give Benzinen fri, i hvert Fald som et Forsøg, idet en Opfordring til Publikum om at vise Sparsommelighed i Forbindelse med Stigningen i Benzinprisen og den forhøjede Afgift, som Regeringen har bebudet, jo af sig selv vil bevirke en klækkelig Nedgang i Benzinforbruget. Der vil derved være skabt Mulighed for at undgaa megen Fortræd og mange Gnidninger, og det er mig helt ufatteligt, at Regeringen har afvist dette Forslag.

Det er mig helt ufatteligt, at Regeringen ikke har sagt: Ja, naturligvis! Hvis det saa viste sig, at disse Forudsætninger ikke holdt Stik, maatte man jo kunne indføre en Rationering igen. Ved en saadan Rationering er der jo mange Ulemper

og navnlig en. Jeg synes, at naar det drejer sig om den erhvervsmæssige Kørsel, saa staaer den Smule Valuta, man kan spare til Benzin, ikke i noget rimeligt Forhold til de store Ulemper, man paalægger de paagældende Mennesker. Jeg tror, man har set lidt for smaaligt paa dette, og hvis Benzinrationeringen skal opretholdes, opfordrer jeg den høje Regering til at tage netop denne Side af Benzinrationeringen under Overvejelse.

I de sidste Dage har der været megen Tale om en Artikel, som en dansk Forfatter, Andersen Nexø, har skrevet først i „Arbejderbladet“ her — saa vidt jeg forstaaer, er det den samme, der stod i „Arbejderbladet“ den 15. Oktober, der nu er blevet offentliggjort i et russisk Blad —, en Artikel, der indeholder saa grove Udfald mod Finland og det finske Folk, at det trodser enhver Beskrivelse. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere nogle faa Linier. Han skriver:

„Finland var det første Land, der anvendte Pogromer mod Proletariatet og slagtede det ned for Føde. Er det det, der skaber den dybe Medfølelse med Landet?“ — Og senere: „Men Finlands Herskere stoler aabenbart trygt paa den store russiske Bjørns Godmodighed og fortsætter med at nappe den i Øret. Lige saa hysterisk og ilde anbragt det skandinaviske „Frisinds“ Rørelse over den ret selvfølgelige Indbydelse fra Sovjets Side er, lige saa ufattelig skvadronøragtig og kværunderende virker Finlands Optræden, dets Raslen med Vaabnene og dets Evakuering af de større Byer; med Ro og Beherskelse har dette lidet at skaffe.“

Det var den samme Mand, som for faa Aar siden beklagede sig over at være dansk, beklagede sig over Forholdene i Danmark. Nu kan jo enhver gøre noget saadant, men der foreligger det ganske særlige for denne Mand, at han faar et Beløb af den danske Stat, og at han faar det som en Hædersgave. Jeg maa sige, det maa være med meget ejendommelige Følelser, at den paagældende danske Forfatter modtager Hædersgave af en dansk, en nordisk Stat.

Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft rejste det Spørgsmaal, om man skulde forbyde det kommunistiske Parti. Den højtærede Statsminister har jo afvist dette, ikke fordi der ikke var Enighed om, at den Optræden, Kommunisterne viser her og andre Steder, kun er Foragt værd, men fordi den højtærede Statsminister ikke fandt det fornuftigt. Jeg indrømmer, at